

пѣть, но колко; вѣе го незнаете. Знаатъ го со-
домлани те, знаатъ го сичките во адъ грѣшници.

Саѣлъ царь Израилевъ гонеше единъ пѣть фѣ-
листимляны те, и заповѣда на сички те неговы
подрѣчници, никой отъ тѣхъ да не бы дерзналъ да
хапне нещю въ той день, догдѣ неповѣди совѣтъмъ
непрѣлтелите си (дѣшманы те си), и се закле сосъ
страшна клетва, какъ, който престѣпи негова та
царска заповѣдь, и хапне нещю въ той день, сосъ
смерть ще го накаже, макаръ да бы былъ и сѣ-
щійю мѣ сынъ Іѡаннинъ, кое то и быде: зашто то,
неговый сынъ Іѡаннинъ, като намери на едно ме-
сто питы сосъ медъ, принѣжденъ отъ гладъ досег-
на (докачи) сосъ края на сѣлица та малко медець
и го упре до усты те си, абѣе (тѣтакси) опредѣ-
лисе на смерть отъ царя и отца своего. „Смер-
тїю умреш и днесъ“ казва баща мѣ: нема
милость, нема сожалѣнїе, злощастный Іѡаннине! що
си направилъ; Что сотворилъ еси; нищо
дрѣго, освенъ „Вкѣшал, вкѣсихъ мало
„меда, и се умираю“ малко медець у-
„прехъ до устатаси, и ето умирамъ. Е-
„дна толко малка сладость ме угор-
„чи! Проклатый меде! прегорчивый
„меде! Утравный меде! по добре бы
„было да небехъ те намерѣвалъ нико-
„гда, никогда! и дане бехъ те прибли-
„жавалъ до устата си никакъ чи ми
„произведе безвременна смерть.“